

תת"ע (חדרה) 6152-11-24 - מדינת ישראל נ' ברוך גולדשמיט

תת"ע (חדרה) 6152-11-24 - מדינת ישראל נ' ברוך גולדשמיטשלום חדרה

תת"ע (חדרה) 6152-11-24

מדינת ישראל

נגד

ברוך גולדשמיט

בית משפט השלום בשבתו כבית משפט לתעבורה בחדרה

[10.02.2025]

כבוד השופטת סיגל דבורי

החלטה

1. לפניי בקשה לביטול פסק דין אשר ניתן כנגד המבקש ביום 09.12.24 בהעדר התייצבות, על יסוד הוכחת זימונו כדין.
2. כנגד המבקש הוגש כתב אישום מסוג 'הזמנה לדין' לפיו בתאריך 27.07.23 קיפח הנאשם זכות משתמש דרך אחר, בניגוד לתקנה 21 (ב)(1) לתקנות התעבורה. מדובר בתקנה שלצידה '0' נקודות. על המבקש נגזר קנס בסך 500 ₪.
3. בבקשה לביטול פסק הדין אשר הוגשה ביום 13.01.25 נטען כי המבקש פנה לעורך דין ששמו לא אוזכר ואשר שירת כנטען תקופה ארוכה במילואים והלה לא התייצב לדיון. עוד נטען כי המבקש לוקה במכאובים גופניים וניתנה ארכה לצירוף אסמכתאות רפואיות שאכן צורפו כנדרש. כאמור - נטען בשם עורך הדין כי הלה שכח את מועד הדיון ואולם לא צורפה עמדת עורך הדין או תצהיר מטעמו. למעשה נטענה טענת חפות ללא פירוט.
4. המשיבה מתנגדת לביטול פסק הדין, בהתבסס על אישור מסירה כדין וכי אין בטיעוני המבקש כדי להצביע על עיוות דין. בנוסף נטען כי הקנס שהוטל מופחת ולא נגרם למבקש כל עיוות דין.
5. לאחר ששקלתי את טענות בצדדים באתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להידחות.
6. על אחד משני אדנים יכול בית המשפט לבסס את מסקנתו לביטול פסק דין שניתן בהעדרו של נאשם; סיבה מוצדקת לאי ההתייצבות או מניעת עיוות דין (לדיון מפורט ומורחב, ראו רע"פ 8427/17 מדינת ישראל נ' סאלם (25.3.2018) (להלן: "עניין סאלם")).

7. לעניין חשש מעיוות דין - יש להצביע על שיקולים כבדי משקל, שיש בהם פוטנציאל ממשי לשינוי התוצאה, על מנת שיבוטל פסק הדין בעילה של חשש לעיוות דין. וכפי שהובהר בע"פ 6920/07 חסון נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (4.9.2007): "המונח 'עיוות דין' פורש בפסיקתו של בית משפט זה כמקרה שבו תוצאת המשפט היתה יכולה להיות שונה עקב פגם מסוים שנפל בהליך... או כמקרה שבו נפל בהליך פגם פרוצדוראלי כה חמור היורד לשורשו של עניין עד שקמה חזקה שנגרם עיוות דין ללא צורך בהצבעה על קשר סיבתי בין הפגם לתוצאה" (שם, בפסקה 7). ודוק, בענין זה נקבע, כי על הטוען לקיומה של עילה בדבר חשש לעיוות דין, להציג טעמים הנתמכים בראיות שיש בהם פוטנציאל ממשי לשינוי התוצאה (ענין 'סאלם'). טענותיו של המבקש אינן מצביעות על פוטנציאל ממשי כנדרש ולמעשה כלל לא נטענה טענה לגופו של ענין. אדרבא - המבקש הורשעה בעבירה שאין לצידה כל ניקוד של משרד הרישוי ואף מדובר בקנס מופחת. טענת חפות לכשעצמה אינה מבססת כידוע חשש מעיוות דין.
8. אשר לסיבת אי ההתייבבות - שכחה - אפנה להלכה המחייבת: "נחזור ונזכיר בהקשר זה כי בשלב הדיון בבקשה הסתיים ההליך הפלילי, המבקש הורשע, ודינו נגזר. על-מנת לשכנע את בית-המשפט כי יש עילה טובה לביטול פסק-הדין ולהניע את גלגלי המערכת השיפוטית מחדש, האפשרות האחת היא שהמבקש יראה כי יש נימוק של ממש לאי-התייבבותו לדיון. שכחה של מועד הדיון לבדה, אפילו אם אירעה בתום-לב, אינה יכולה להצדיק אי-הופעה לדיון (ראו ר"ע 418/85 הנ"ל [5]). דין דומה יחול לגבי טעות משרדית של עורך-הדין המייצג נאשם או לגבי טעות הנובעת מחוסר תשומת-לב של הנאשם עצמו. עם זאת, כאמור, גם בנסיבות אלה, אם מוכיח המבקש - וזו האפשרות השנייה - שאי-היעתרות לבקשתו עלולה לגרום עיוות דין, דין בקשתו להתקבל, לדוגמה אם לא התייצב נאשם למשפטו עקב שכחה גרדא, אולם מבקשתו עולה באופן חד-משמעי כי בתאריך שבו מיוחסת לו עבירת תנועה הוא לא שהה בתוך גבולות המדינה כלל. בנסיבות אלה החלטה שלא לבטל את פסק-הדין תגרום למבקש עיוות דין, שכן אין כל ספק כי דיון ענייני באישום היה מוביל למסקנה שיש לזכותו. רע"פ 9142/01 איטליא נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(6) 793 (2003) (ההדגשה שלי - ס.ד.). לא מצאתי בנימוקי הבקשה ביסוס כנדרש. הטענה כי מלאכת ההתייבבות למשפט נמסרה לבא כח נטענה בעלמא וללא תימוכין ואף לא נמסר שמו של בא הכח ולמצער תצהיר מטעמו.
9. ממכלול הנימוקים האמורים לעיל, הבקשה לביטול פסק הדין נדחית. ניתנה היום, י"ב שבט תשפ"ה, 10 פברואר 2025, בהעדר הצדדים.